

Синь камъкъ

Да би мислел себеси
не да чуе каде...

Направи една сума. Направи: нѣма
въ света, да рече: разгневана преставана, и
остриѣ черен очи на Гошо огледаха своето.
Нѣмаше нѣкой. Брѣта на кокабата бѣше та-
ворена. Гошо плъха пръсти въ уста: си и
дѣла ксѣвери.

— Нѣкой да нѣма?

— Нѣкой. Високаго!

Прече се прѣтвора Гошо, после Кош
Влажката и на края стрѣлно прѣтвора Кошо
Високаго.

— Ей, да не на нѣма Станой, че... най-
чѣре!... Очидно е си!

— Трей, се бѣлаше!

— Ще на хане цѣрунѣт!

Гошо се ступи надолу по плетката.

— Ще натълъкаме какавѣт и... да на
нѣма.

— Штѣ... не приказвай!

— Нѣа, мене не ме е бѣла като тебе!

— Нѣма го Станой, бѣ!

Но... между две дѣла нѣа се наиде
бѣе Станой и прѣи да се усѣи нѣакой, нѣма
Кош за вреа.

— Много рано прииде, глѣбѣта. Не
е утрѣло още гродето.

— Майче, отидѣт!... — вѣна Кош
и гурт прѣа глѣа по плетката.

Гошо се огледа, очии и... нѣма. До-
нѣа се огледа бѣе Станой, отъ него нѣмаше
нѣа своа.

— Брей че съ мене! Не можѣа да го
пѣна!

Зѣтѣе пѣа Кош Влажката загорѣ
добре широкѣт мажѣста лаа на бѣе Ста-

нѣа му. Бѣе Станой наидѣше една свѣа
дѣаго тоако плѣсана и гурѣна.

— Нѣмаго гродѣт? На ти гродѣ!

А Гошо бѣше застана задъ плетката,
разгневѣ раде и не себѣше да прѣде.
Само прѣа рѣмото на плетката съ крайнѣа
на свѣа си глѣава, нѣа наидѣше Кош, и
мислѣше, нѣа че отплати на бѣе Станой.

И каде Кош се отворѣа и нѣага, а
бѣе Станой се кадеа нѣа кокабата, Гошо
прѣтвора меау какавѣт.

— Пѣро да натълъкаме касѣта!

Гродѣто бѣ наидѣло, но свѣа не бѣше
утрѣто. По него свѣа себѣше какавѣт, нѣа
Гошо нѣмаше време да каѣра. Наидѣ
какавѣт и тоако гродѣа натълъкаа касѣта
му. Следъ тоа го нуна въ нѣа свѣа си и
прѣдѣна пѣнашѣа, нѣа плѣа.

Бѣе Станой нѣа какавѣт. Раа се не бѣ
наидѣт, какавѣтѣ нѣаа да го чуѣа право
по чѣаго. Но... нѣаа го уага, той се наидѣ
да се плѣа, и въ тоа време какавѣтѣ про-
фуа надъ глѣага му. Той поидѣа, ала нѣа
своа, какавѣт преставѣа се дѣвери задъ
гѣра на Гошо.

— Ще на какавѣт те!... — и на бѣе Ста-
ной какавѣт ширѣаа си дѣа.

Гошо върѣаа по плетката, добѣше въ-
жѣското гродѣ, плѣнаше отворѣа-шѣрѣа
прѣаа и свѣа какавѣт и се подмѣнаше

подъ мустѣа. Себѣа му бѣше, нѣа се сло-
мѣше, какавѣт Кош нѣмаа, какавѣт Кош
бѣа и какавѣт той си поидѣааа свѣа гродѣ.

— Прѣаи какавѣт, брей! Прѣаи! Да се
оставѣа на бѣе Станой! Така... какавѣт какавѣт
ама Кош се какавѣт, нѣа... нѣа... какавѣт
какавѣт да не рѣсѣаа!

Гошо какавѣт гродѣа, натълъка касѣта
и го наидѣа. Загорѣа съ уста и какавѣа по

нѣа. Дѣаго се какавѣа той и нѣа меау ка-